

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 1
Gener de 2015**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

1

Tarragona, gener de 2015
3a època. Núm. 494

Secció oficial

Arquebisbe

Carta convidant a preparar la propera Visita pastoral de l'Arxiprestat d'Urgell-Garrigues	3
Carta en finalitzar la Visita pastoral a l'Arxiprestat de Reus.....	4
<i>Als Quatre Vents</i>	
532. La festa de la Immaculada	6
533. L'any de santa Teresa.....	7
534. Palau i estable	8
535. La Sagrada Família	9
Activitats pastorals de l'Arquebisbe el mes de desembre de 2014.....	10

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de desembre de 2014.....	15
Decret pel qual la denominació de la Parròquia de Santa Maria de Salou passa a ser de Santa Maria del Mar de Salou	15
Decret pel qual es disposen els llocs jubilaris a l'arxidiòcesi de Tarragona en l'Any de la vida consagrada.....	16
Decret pel qual s'erigeix l'associació Confraria Hermandad del Nazareno de Torredembarra en associació privada de fidels, se li concedeix personalitat jurídica privada i se n'aproven els Estatuts	17

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge en ocasió de la Jornada Mundial del Malalt 2015.....	19
Missatge per a la celebració de la XLVIII Jornada Mundial de la Pau	21
Missatge “Urbi et Orbi” del dia de Nadal 2014	30
<i>Audiències generals sobre “la família”</i>	
L’Assemblea extraordinària del Sínode dels Bisbes sobre la família.....	32
Natzaret.....	34

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Tarragona murallada vista des de la llunyania (Torre del Cucurull de Roda de Berà).

Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

CARTA

de 18 de desembre de 2014, convidant a preparar la propera Visita pastoral de l'Arxiprestat d'Urgell-Garrigues

Als preveres, diaques, religiosos i religioses, membres d'instituts seculars i fidels de l'arxiprestat d'Urgell-Garrigues, sobre l'inici de la Visita pastoral

Molt estimats tots en el Senyor,

En començar aquestes ratlles voldria fer meves de nou les paraules que l'apòstol Pau va dir a Bernabé, les mateixes que he escrit en les altres visites pastorals: «Anem a visitar els germans a cada una de les ciutats on vam anunciar la paraula del Senyor i vegem com estan» (Ac 15,36).

Aviat començaré la visita pastoral al vostre arxiprestat. Gràcies a Déu, durant aquests més de deu anys que sóc el vostre arquebisbe ja he visitat moltes vegades la major part de les vostres parròquies. Però com diu el Directori per al ministeri pastoral dels bisbes: «La visita pastoral és una de les formes, confirmada per segles d'experiència, amb la qual el bisbe manté contactes personals amb el clergat i amb els altres membres del poble de Déu. És una oportunitat per a reanimar les energies dels agents evangelitzadors, felicitar-los, animar-los i consolar-los; és també l'ocasió per a convidar tots els fidels a la renovació de la pròpia vida cristiana i a una acció apostòlica més intensa» (n. 220).

Prepararem aquesta visita amb els vostres rectors i espero que a cada parròquia els ajudeu a preparar-la com ens ho recorda el concili provincial Tarraconense de 1995: «El Concili disposa que la visita pastoral s'adapti als requeriments i situacions d'avui i sigui un moment fort i dinamitzador de la comunió i de la missió de l'Església local. Que a cada diòcesi es prepari conjuntament amb els preveres del lloc o amb els de l'arxiprestat; al seu torn, els preveres la prepararan amb els respectius consells de pastoral» (R. 124).

Com vaig escriure també en les altres visites pastorals, no vull ocasionar cap molèstia ni demano coses extraordinàries, sinó la vida que feu normalment, sense exagerar res. Aquesta serà la millor manera de conèixer la realitat tal com és.

Encomanem-nos a santa Maria, que sota diferents advocacions tant estimeu, perquè ens acompanyi en aquest camí. Ara que estem a punt de començar-lo —ho farem oficialment el proper 18 de gener a Arbeca— demanem-li que pregui sempre per nosaltres i ens protegeixi sota el seu mantell.

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

CARTA

de 25 de desembre de 2014, en finalitzar la Visita pastoral a l'Arxiprestat de Reus

Als preveres, diaques, religiosos i religioses, membres d'instituts seculars i fidels de l'arxiprestat de Reus

Molt estimats en el Senyor,

Amb data de 8 de setembre, en la solemnitat de la Nativitat de la Mare de Déu, us escrivia una carta en la qual us anunciava la meua visita pastoral a l'arxiprestat de Reus. Fa uns dies, el 5 de desembre, a la Prioral, en fèiem la clausura, que ha estat molt emocionant per a mi i penso que també per a vosaltres. Durant aquests gairebé quatre mesos he tingut la sort d'estar amb molts de vosaltres durant molts dies.

Us he dit moltes vegades que la visita pastoral ha estat per a mi un temps de gràcia que he viscut amb molt de goig, i que us donava les gràcies a tots els qui l'heu fet possible, que sou tots aquells als quals m'adreço amb aquesta carta.

He volgut venir a vosaltres com a pare i pastor i ajudar-vos en la vostra vida cristiana. La visita pastoral la considero una part molt important del meu ministeri de bisbe: la faig per a conèixer les persones i poder dialogar amb elles, en primer lloc amb els preveres, els vostres pastors, col·laboradors meus insubstituïbles, però també amb tots els fidels, i especialment amb els qui collaboreu més estretament amb les parròquies: religiosos, laics i laiques amb missió pastoral, consells parroquials, catequistes, professors de religió, agents i voluntaris de Càritas, malalts, fidels... i també les més diverses institucions.

Us deia que aquesta visita pastoral ha estat un temps de gràcia que m'ha ajudat a conèixer millor aquesta ciutat i les comunitats cristianes, les seves vides,

dificultats i esperances, perquè he vingut per escoltar-vos, aprendre i també transmetre el que el Senyor ha posat en el meu cor i és un deure del meu ministeri.

La visita pastoral ens ha ajudat a enfortir els lligams eclesials, a sentir-nos Església de Jesucrist, a conèixer el bisbe, successor dels Apòstols. He volgut recordar les comunitats parroquials el missatge de Jesucrist, els objectius pastorals, i també, amb vosaltres, fer pregària i desvetllar totes les vocacions en el si de la comunitat cristiana: vocacions al sacerdoci, però també a la vida familiar i als diversos ministeris de servei a les parròquies: lectors, catequistes, altres missions pastorals...

Ser i viure com a cristians en aquests moments és un repte que pot semblar difícil, però a la vegada és un goig molt gran. Hem de defensar la nostra fe —ja que val més perdre la vida que la fe—, la fe cristiana, que té aquestes dimensions: conèixer i acceptar (creure el missatge de Jesús), celebrar els sacraments, viure com a cristians i pregar vivint d'esperança, i les dimensions caritativa i missionera.

Us he recordat les nostres arrels cristianes, fent-vos pensar que aquesta fe és la fe dels nostres pares i avantpassats, que ens han deixat un patrimoni tan extraordinari, no sols arquitectònic, sinó sobretot cultural i espiritual. Han passat imperis, guerres, desgràcies, generacions i generacions, i la fe cristiana continua. Jesús ha dit que ell estarà amb l'Església fins a la fi del món, que l'Església no s'acabarà, encara que a les nostres terres això dependrà de nosaltres. Cada generació ha de transmetre la fe a la següent: Déu ens demana sembrar; ell farà que creixi i doni fruit.

Hem de defensar, doncs, sense violència, la nostra fe i fer-la a conèixer, sobretot a les noves generacions. Hi ha algunes qüestions que són molt importants: respectar la vida des del començament fins al final i per tant dir que no a l'avortament i a l'eutanàsia; defensar la realitat natural del matrimoni indissoluble entre un home i una dona, així com la llibertat d'ensenyament i la classe de religió a l'escola, ja que és un dret dels pares i dels alumnes rebre la formació moral i religiosa que desitgen. L'educació és prolongació de la vida que els pares han donat als seus fills.

Us vull felicitar per la manera com molts de vosaltres ateneu els malalts, que són un tresor per a l'Església i també per a la societat: m'he emocionat moltes vegades quan en les meves visites he vist com els tracteu i els estimeu.

Tingueu cura dels vostres mossens: amb afecte i també estant al seu costat, ajudant-los en el seu treball pastoral i en tantes altres coses que comporta la vida parroquial.

Agraïxo de cor l'ajuda a tots els qui collaboreu a les parròquies: els qui formeu part dels consells parroquials, els catequistes, Càritas, els qui netegeu les esglésies... tots. Que Déu us ho pagui!

Demano perdó si no he arribat a tot el que esperàveu o si he ocasionat alguna molèstia o no he pogut atendre les persones com volien.

Dono gràcies a Déu i a tots vosaltres per la visita pastoral. Em teniu sempre a la vostra disposició. Que Déu beneeixi les vostres famílies, les vostres il·lusions i treballs; que us conforti en les penes i us doni el goig i la pau que només ell us pot donar. Que la Mare de Déu de Misericòrdia, que sempre us mira amb ulls d'amor i que tant us estimeu aquí a Reus, us obtingui del seu fill, Jesucrist, les gràcies per perseverar en la vostra vida cristiana.

En aquests dies, us desitjo unes santes i bones festes de Nadal i que l'any 2015 estigui ple de les alegries del Senyor.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Escrits setmanals “Als quatre vents”

532. LA FESTA DE LA IMMACULADA

7 de desembre de 2014

Durant i després del Concili Vaticà II hi va haver certes prevencions sobre el tradicional culte marià. Algunes tenien un motiu i d'altres no en tenien en absolut.

Les prevencions raonables es basaven no en el culte mateix, sinó en manifestacions ridícules d'una devoció mal entesa. Es produeixen aquestes desviacions quan la devoció, a Maria o als sants, es té al marge de Jesucrist i arriba gairebé a desplaçar Déu. I s'adverteixen des del sentit comú, perquè són manifestacions artificioses que s'allunyen de la raó i de la veritat normal de les coses. Tot i que la intenció acostuma a ser bona, són falsificacions que, en allunyar-nos de la veritat, allunyen també de Déu.

Estar previngut contra aquests errors no ha de portar a concloure que s'ha exagerat en la devoció a la Mare de Déu. Per contra, ha de portar a aprofundir en les raons d'aquesta devoció, i la primera de totes és tan gran que assumeix totes les altres: la Verge és la Mare de Déu.

Aquest títol, definit des dels primers concilis de l'Església, porta al fet que el culte a Maria mai no pot ser excessiu, perquè és un amor que ens condueix de dret al seu Fill.

Qui està més a prop d'un fill que la seva mare? Així ho van entendre els apòstols de la primera hora quan es van reunir amb ella després de la resurrecció de Crist, com ens ho narren les Escripures. No ho contem, però és raonable pensar que els Apòstols devien demanar a Maria, acollida a casa de Joan: «Parla'ns del teu Fill.» Ningú no el coneixia millor, ni podia parlar amb més coneixement de la seva «vida oculta» durant trenta anys.

Aquestes reflexions sobre la maternitat divina de Maria ens ajuden a contemplar avui un altre títol que li ha donat l'Església des d'antic: la Immaculada. Com a dogma de fe és relativament recent, ja que va ser proclamat per Pius IX l'any 1854, però sempre s'ha cregut que en tota la seva vida i des del primer moment, la destinada a ser Mare de Déu, va ser lliurada de l'experiència del pecat.

Posem en mans de la seva intercessió poderosa el nostre propòsit de viure d'acord amb la voluntat de Déu per a cada un. Que ens purifiqui i també purifiqui la societat en el seu conjunt de tanta corrupció de costums. Les mares volen el millor per als seus fills. A ella ens acollim, santa Mare de Déu, repetint una de les més antigues oracions.

533. L'ANY DE SANTA TERESA

14 de desembre de 2014

La història comença amb una nena d'Àvila, Teresa de Cepeda i Ahumada que va venir al món el 28 de març de 1515, aviat farà 500 anys. Amb aquest motiu són moltes les celebracions que es preparen i que s'emmarquen en l'Any de la Vida Consagrada, que el papa Francesc ha volgut que fos l'any 2015.

A l'octubre es va obrir ja l'Any jubilar teresià a la nostra arxidiòcesi, en la qual tenim el goig de la presència de l'Orde del Carmel des de fa 400 anys. Així ho vaig ressaltar en la missa celebrada al Monestir de Sant Josep i Santa Anna, de les Carmelites Descalces de Tarragona, tan estimat.

Vaig tenir llavors ocasió d'agrair una vegada més l'activitat de les diferents congregacions religioses carmelitanes a la nostra terra, homes i dones que es mantenen fidels a l'esperit amb què la reformadora d'Àvila va fundar tants convents en diferents regions. Persones lliurades a l'oració, a l'ensenyament, a l'assistència als necessitats.

Quina riquesa més gran és comptar a la nostra arxidiòcesi amb aquestes comunitats religioses que uneixen contemplació i activitat, i que ho fan amb la pau i la serenitat d'aquella gran fundadora.

Les persones de vida consagrada són com estels en un món en tenebres que està buscant com orientar-se. A través de la pregària i la fidelitat, ens assenyalen el sentit de la vida, que no és altre que el que reflecteix aquell poema de la santa: «Vuestra soy. Para Vos nació. ¿Qué mandáis hacer de mí?»

El carisma teresià, com qualsevol vida consagrada, és una concreció de l'esperit cristià viscut fins a les últimes conseqüències. S'explica que algú va preguntar a sant Joan Maria Vianney si era veritat que ell vivia sempre immers en els misteris divins, i va contestar: «Ah!, però hi ha una alguna cosa més a part dels misteris divins?»

El monjo de Poblet Agustí Altisent va escriure que al Monestir els monjos tenien una vida molt reglamentada, amb llargues estones de pregària i lectura, però també de treball, amb el benentès que l'oració havia de ser calmosa i el treball no podia ser nerviós. Sobre això comentava que un cop va agafar un taxi a Madrid i el conductor li va dir: «Quan treballava per a un altre, pensava: el dia que jo sigui amo del taxi viuré com un rajà. I ara visc pitjor.»

No és tenir coses el que fa feliç, sinó tenir temps i tenir-lo per a Déu i per als altres. Aquesta és la nostra experiència, que les persones consagrades ens recorden amb la seva simple presència.

534. PALAU I ESTABLE

21 de desembre de 2014

Una bonica llegenda talmúdica explica que damunt del llit de David hi havia penjada la seva arpa, i que a l'alba un ventijol suau en movia les cordes i aquesta per ella mateixa entonava un himne. Quan li van preguntar a Eugenio Zolli, gran rabí de Roma, com va arribar a ser cristià, es va referir a aquesta llegenda i va dir que va ser una cosa així: de la mateixa manera que David sentia tocar l'arpa sense esforç, també ell va sentir el toc de la mà de Jesucrist en la seva ànima.

Així va entrar Déu en el món quan es va encarnar en la Mare de Déu. Molts pensaven que el «fill de David», el Messies promès i esperat durant segles, quan arribés irrompria amb estrèpit i majestat. No deixaria dubtes sobre qui manava. En canvi va venir de la manera més senzilla possible: encarnant-se en el si d'una jove jueva i naixent en el lloc més humil: un estable.

Benet XVI, reflexionant sobre això, es va referir al fet que algunes representacions nadalenques de la baixa Edat Mitjana presentaven el lloc de naixement de Jesucrist com si fos un antic palau, el palau de David, vingut a menys, amb els seus murs en ruïnes, abandonat per la reialesa i convertit en un estable.

El Papa dóna la volta a la interpretació: no és un palau que hagi derivat en estable, sinó un estable que s'ha convertit en palau, perquè en ell neix de manera nova la reialesa davídica, el Crist redemptor del món que tot ho atraurà cap a ell i farà noves totes les coses.

És cert que en els palaus d'aquell temps hi vivien Herodes i Pilat, els mandataris de Judea per delegació de Roma. Però aquells sí que acabarien en ruïnes, com acaben totes les glòries d'aquest món.

És el que passa sempre i també ara: els actuals palaus estan habitats pel poder, els diners, el plaer, i els seus habitants desconeixen que la felicitat veritable es troba en Déu, que s'amaga freqüentment en un petit pis que sembla una cova on viuen els pobres, o en l'angoixa d'un aturat que no pot oferir recursos a la seva família, o a l'habitació d'un hospital on pateixen els malalts.

Jesús ens recorda per Nadal que va venir al món suau com el ventet que tocava l'arpa de David. Sense voler imposar-se per la por, sinó oferint amor i alhora implorant-lo. Que siguin dies de tornada a la senzillesa perduda, l'amor més pur, perquè el Nen Déu trobi refugi en els nostres cors.

535. LA SAGRADA FAMÍLIA

28 de desembre de 2014

L'Església dedica el diumenge que cau dins l'octava de Nadal a celebrar la festivitat de la Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep, tres noms que són els més estimats per un cristià.

Déu va voler que el seu Fill encarnat naixés i visqués enmig d'aquesta comunitat d'amor que és una família. I que fos en el seu si on creixés en edat i saviesa, aprenent en l'humà de les virtuts i destreses dels seus pares.

En els dos textos alternatius de l'Evangeli de sant Lluç que la litúrgia ens proposa en aquesta data, se'ns narra la vida d'infància de Jesús a Natzaret amb paraules semblants. Després de l'episodi de la presentació en el Temple, quan tornen a casa, diu: «L'infant creixia i s'enfortia, ple de saviesa; i Déu li havia donat el seu favor» (Lc 2,40). I, passat el temps, després de l'escena en la qual és perdut i retrobat, el relat anota: «Després baixà amb ells a Natzaret i els era obedient. La

seva mare conservava tot això en el seu cor. Jesús creixia en edat i saviesa, i tenia el favor de Déu i dels homes» (Lc 2,51-52).

Jesús va tenir una casa, com nosaltres, i una família. I no hi ha dubte que la de Natzaret és el model de tota convivència familiar. Els pares viuen pel seu Fill, i aquest, com devia estimar els seus pares! Els devia estimar com Déu estima. El resultat devia ser l'expressió màxima de la riquesa de l'encontre, l'amor entre uns i altres.

La casa no són només les parets, un lloc físic on un troba refugi i que tanca amb clau, sobretot a la nit, per sentir-se segur. Això és molt, però no ho és tot. Quan es parla de «persones sense sostre» sembla que es faci referència a poder acollir-se per protegir-se de les inclemències del temps o dels perills que es puguin esdevenir. En canvi, allò que acostuma a faltar-los més són uns llaços d'amor efectius. Seria més exacte anomenar-los «persones sense llar».

També Jesús, Maria i Josep van passar per l'experiència de no tenir un sostre, fins que es van acollir en una cova, o en un estable a Betlem; però sempre van sentir la calor de llar que fa l'amor.

En aquesta festa, a punt de començar l'any 2015, demano a la Sagrada Família que mai no falti l'afecte en el si de les nostres llars, que siguem capaços de perdonar si cal, i així viure en la gràcia de Déu, que és amor.

Activitats pastorals de l'Arquebisbe Desembre de 2014

Dilluns 1

- Amb motiu de la visita pastoral a la Parròquia de Crist Rei de Reus, visita la comunitat de Germanes de la Residència Mare de Consolació, on celebra la missa i dina amb la comunitat.
- A la tarda visita la residència d'avis Residencial Natura, on celebra l'eucaristia; es reuneix amb el grup de Vida Creixent i amb el grup de la pastoral de la salut.

Dimarts 2

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 315 del Consell Episcopal.
- A la tarda, a la Parròquia de Crist Rei de Reus, es troba amb els infants de segon any de catequesi de comunió amb els seus catequistes i amb ells fa una pregària mariana a l'església parroquial; fa l'exposició del Santíssim, administra el sagrament de la reconciliació i celebra l'eucaristia.
- Finalment té una trobada amb el grup de catequesi d'adults.

Dimecres 3

- A la Parròquia de Crist Rei de Reus, es troba amb els infants de primer any de catequesi i després amb els de confirmació, té una trobada amb els catequistes de la Parròquia, fa una estona de pregària i celebra l'eucaristia, finalment, té una trobada amb els pares dels infants i adolescents que participen en la catequesi parroquial.

Dijous 4

- Continua amb la visita pastoral a la Parròquia de Crist Rei de Reus: visita el Col·legi de la Presentació i la comunitat de germanes Dominiques de la Presentació; a la tarda té una trobada amb usuaris de Càritas i amb l'equip de Càritas parroquial; visita dos malalts i les instal·lacions del Reus Esportiu; finalment, es reuneix amb el Consell Pastoral i amb els d'Acció Catòlica.

Divendres 5

- Dins la visita pastoral a la Parròquia de Crist Rei de Reus, visita malalts als seus domicilis, dina al menjador social de Càritas Interparroquial amb d'altres usuaris i, a la tarda, continua amb les visites a malalts.
- Dins la visita pastoral a l'arxiprestat de Reus, a la Prioral de Sant Pere, celebra l'eucaristia durant la qual administra el sagrament de la confirmació a un nombrós grup de joves.

Dissabte 6

- Al Seminari de Tarragona, presideix la VIII Trobada de Nadal de pares de preveres, diaques, seminaristes majors i menors i laiques amb missió pastoral.
- Al vespre, dins la visita pastoral a la Parròquia de la Immaculada Concepció de Reus, celebra l'eucaristia amb les comunitats neocatecumenals de la Parròquia.

Diumenge 7

- Al matí, a Salou, celebra la solemne eucaristia de la dedicació de l'església parroquial de Santa Maria del Mar, després dels treballs de rehabilitacions realitzats.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Jaume de Figuerola del Camp, administra el sagrament de la confirmació.
- Al vespre, a la capella major del Seminari Pontifici de Tarragona, presideix l'eucaristia de la vetlla de la Immaculada.

Dilluns 8

- Al matí, a la Catedral, celebra la missa conventual en la solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria.
- A la tarda, dins la visita pastoral a la Parròquia de la Immaculada Concepció de Reus, presideix la processó amb rès del rosari pels carrers del barri amb la imatge de la Immaculada i, a continuació, la solemne eucaristia a l'església parroquial.

Dimecres 10

- A la tarda, a la Parròquia de la Immaculada Concepció de Reus, té una trobada amb els pares i els infants de catequesi de primera comunió i els adolescents de confirmació, es reuneix amb les catequistes i posteriorment amb el Consell parroquial, al qual s'hi afegeixen l'Associació de Veïns i el grup d'Alcohòlics Anònims.

Dijous 11

- Al matí, a la Parròquia de la Immaculada Concepció de Reus, visita els malalts als domicilis i visita la capella de la llar municipal d'acollida La Pastoreta.
- A la tarda, a la Catedral, presideix l'acte dels Sembradors d'Estels de Nadal, organitzat per la Delegació diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies.
- Dins els darrers actes de la visita pastoral a l'arxiprestat de Reus, visita la seu de Càritas Interparroquial de Reus i presideix l'assemblea que s'hi realitza conjuntament amb els membres de les Conferències de Sant Vicenç de Paül.

Divendres 12

- Al santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, participa en la jornada formativa dels membres del Seminari Laïcal.
- A la tarda, a la Casa de la Cultura de Mont-roig del Camp, participa en l'acte d'inauguració de la mostra pessebrista organitzada per l'Associació Pessebrista de Mont-roig.
- Al vespre, a la Catedral, celebra l'eucaristia de la festa de la Mare de Déu de Guadalupe.

Dissabte 13

- Al matí, als locals de la Parròquia de Sant Josep Obrer de Torreforta, predica el recés d'Advent al grup de la Renovació Carismàtica Catòlica i celebra l'eucaristia amb ells.
- A la Parròquia de Santa Tecla de Campclar, fa la benedicció dels nous locals de la Càritas parroquial i és convidat al dinar de germanor.
- A la tarda, visita el pessebre vivent del Col·legi Sant Rafael de la Selva del Camp.
- Dins la visita pastoral a la Parròquia de Crist Rei de Reus, administra el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Diumenge 14

- A l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Montbrió del Camp, administra el sagrament de la confirmació.
- Al santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, celebra l'eucaristia de clausura del 50è aniversari de construcció del santuari.
- A la tarda, a l'església parroquial de Santa Maria de Cabra del Camp, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 15

- Al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix el recés d'Advent de preveres i diaques.
- A la tarda, a la sala d'actes de l'Ajuntament de Tarragona, participa en l'acte commemoratiu dels 550 anys de la fundació de l'Hospital de Sant Pau i Santa Tecla.

Dimarts 16

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 316 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 17

- Dins la visita pastoral a l'arxiprestat de Reus, visita el Col·legi Pare Manyanet: presideix un acte litúrgic amb els infants de primer i segon curs de Primària, visita les aules de Primària i participa, amb d'altres personalitats, en l'acte d'inauguració del nou camp de futbol de gespa artificial, del qual fa la benedicció.
- A migdia, a l'estudi de ràdio del departament de MCS de l'Arquebisbat, és entrevistat per al programa Fórmula Estel-actualitat de Ràdio Estel.

Dijous 18

- A Barcelona, presideix la reunió mensual de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC).
- Al Seminari Major Interdiocesà, celebra l'eucaristia amb l'equip rector i amb els seminaristes i sopa amb ells.

Divendres 19

- A la tarda, a l'estudi de ràdio de l'emissora COPE Reus, és entrevistat per al programa Societat limitada que produeix l'ACABS (Acció Cívica Antibarreres Socials del Camp de Tarragona).
- A la tinença de Santa Maria Magdalena de Miami-Platja, administra el sagrament de la confirmació.
- Al vespre, al Seminari de Tarragona, és convidat al sopar de Nadal de seminaristes majors i menors.

Dissabte 20

- Visita la casa de les Carmelites Missioneres Teresianes de Reus, on celebra l'eucaristia per a les religioses i és convidat a compartir el dinar.
- A la tarda, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, visita i saluda els fidels polonesos.

- Al vespre, a l'església parroquial de Santa Coloma Verge i Màrtir de Santa Coloma de Queralt, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 21

- Al monestir de la Immaculada de les Monges Mínimes de Valls, celebra l'eucaristia d'acció de gràcies per la canonització del religiós mínim sant Nicolau de Longobardi.
- A la basílica del Pilar de Saragossa, concelebra la solemne eucaristia de presa de possessió de Mons. Vicente Jiménez com a nou arquebisbe metropolità d'aquella seu.

Dimarts 23

- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 24

- Rep visites que vénen a felicitar-li el Nadal, entre d'altres el Capítol de la Catedral de Tarragona i el personal de la cúria diocesana.
- Visita mossens malalts.
- A la capella del Sanatori Villablanca de Vila-seca, celebra la missa de la vigília de Nadal.
- A mitjanit, a la Catedral, celebra la solemne missa del gall.

Dijous 25

- Visita el projecte Cafè i Caliu.
- A la Catedral, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Nadal.
- Dina amb els preveres i les Carmelites Missioneres Teresianes de la Residència Sacerdotal Sant Fructuós.
- Visita les Germanetes dels Pobres de Reus.

Divendres 26

- Visita les germanes Mínimes de Valls.
- Visita les germanes Carmelites Descalces de Tarragona i dina amb elles.
- Visita les germanes Clarisses de Reus.
- A Reus, assisteix a la representació dels Retaules de Nadal i visita la mostra pessebrista de la Congregació Mariana.

Dissabte 27

- Visita la comunitat cistercenca de Vallbona de les Monges.
- Visita els ermitans del Santuari de la Mare de Déu del Tallat.
- Visita mossens malalts.

Diumenge 28

- A la Catedral, celebra l'eucaristia conventual amb motiu de la festa de la Sagrada Família, durant la qual es ret homenatge als matrimonis que enguany han complert els 25, 50, 60 i 70 anys de matrimoni.
- A Guissona, participa amb els seus germans en el dinar familiar de Nadal.

Dimarts 30

- Celebra l'eucaristia de Nadal a la presó provincial.

Dimecres 31

- Visita els joves de la Comunitat del Cenacle del Mas d'en Lluç.
- Al santuari de la Mare de Déu del Sagrat Cor de Tarragona, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, amb l'Adoració Nocturna.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de desembre de 2014

Amb data 02/12/2014

Mn. Miquel Barcos Ripollès,

del Seminari del Poble de Déu, diaca al servei de les Parròquies de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, de la Transfiguració del Senyor de Vimbodí, de Sant Joan Baptista de Vallclara, de Santa Maria Assumpta de Tarrés i de Santa Maria de Senan.

DECRET

de 2 de desembre de 2014 pel qual la denominació de la Parròquia de Santa Maria de Salou passa a ser de Santa Maria del Mar de Salou

Vista la petició presentada, amb data de 25 de novembre de 2014, per Mn. Santiago Soro Roca, rector de la Parròquia de Santa Maria de Salou, en què exposa i demostra que des de fa molts anys l'església seu de la Parròquia és coneguda amb el nom de Santa Maria del Mar,

Vistos els documents demostratius que adjunta, que són còpies de fulls diferents de llibres parroquials que es remunten a molt abans de l'erecció de la Parròquia, quan l'església encara formava part de la Parròquia de Sant Esteve Protomàrtir de Vila-seca,

Vist que en el decret d'erecció de les parròquies de Santa Maria i de Sant Ramon de Salou, de 12 de setembre de 1994, no es va especificar l'advocació «del Mar» amb què era coneguda una de les esglésies que passarien a ser parroquials,

Vist que això ha portat, com indica el Sr. Rector, a situacions de conflicte i d'errors en la titularitat,

Atès que el Consell Episcopal, en la reunió n. 324, de data d'avui mateix, s'ha manifestat favorable a la sol·licitud presentada,

Pel present DECRET, en virtut del que estableix el c. 515 §2 del CDC, APROVO que a partir del moment de la signatura del present document la DENOMINACIÓ OFICIAL de la Parròquia sigui de SANTA MARIA DEL MAR.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 2 de desembre de 2014 pel qual es disposen els llocs jubilaris a l'arxidiòcesi de Tarragona en l'Any de la vida consagrada

Atès el decret de la Penitenciària Apostòlica de 23 de novembre de 2014, pel qual el sant pare Francesc concedeix la gràcia de la indulgència plenària en l'Any de la vida consagrada per a totes les Esglésies particulars a partir del primer diumenge d'Advent d'enguany fins al dia 2 de febrer de 2016, en què es clausura l'Any de la vida consagrada,

Atès que en data de 16 d'octubre proppassat ja vaig emetre un decret en què disposava quines serien les esglésies jubilaris a l'arxidiòcesi de Tarragona amb motiu de l'Any Jubilar Teresià,

PEL PRESENT DECRET DISPOSO QUE SERAN ESGLÉSIES JUBILARS a l'arxidiòcesi de Tarragona la Santa Església Catedral Basílica Metropolitana i Primada de Tarragona i les esglésies jubilaris de l'Any Teresià, això és: l'ESGLÉSIA DEL MONESTIR DE SANT JOSEP I SANTA ANNA DE LES CARMELITES DESCALCES DE TARRAGONA i l'ESGLÉSIA DE LA

MARE DE DÉU DEL CARMÉ DE TARRAGONA (del convent dels Carmelites Descalços).

El decret susdit de la Penitenciària Apostòlica especifica que la indulgència plenària es concedeix, amb les condicions de costum (confessió sacramental, comunió eucarística i pregària per les intencions del Sant Pare), als fidels i membres dels Instituts de vida consagrada en els dies diocesans dedicats a la vida consagrada i en les celebracions diocesanes organitzades per a l'Any de la vida consagrada i allí resin públicament la Litúrgia de les Hores o facin una estona de meditació, acabant amb la pregària del parenostre, la professió de fe i invocacions a la Mare de Déu; i afegeix que aquells membres dels Instituts de vida consagrada que, per malaltia o per alguna altra causa greu no puguin visitar els llocs sagrats podran obtenir igualment la indulgència plenària amb les mateixes condicions abans esmentades quan facin la visita espiritual i ofereixin les malalties i molèsties de la seva vida a Déu misericordiós a través de Maria, afegint-hi les pregàries indicades més amunt. També diu que la indulgència pot aplicar-se com a sufragi per les ànimes del Purgatori.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 5 de desembre de 2014 pel qual s'erigeix l'associació Confraria Hermandad del Nazareno de Torredembarra en associació privada de fidels, se li concedeix personalitat jurídica privada i se n'aproven els Estatuts

Vista la petició signada per la Sra. Ana M. Navarro Ruiz, secretària de l'associació Confraria Hermandad del Nazareno de Torredembarra, amb data de 17 de novembre de 2014, en què sollicitava l'aprovació dels Estatuts de la susdita Associació i l'erecció en associació privada de fidels, d'acord amb el que es va determinar en una assemblea extraordinària de la Confraria, celebrada el dia 7 de novembre de 2014,

Examinats degudament els esmentats estatuts de l'Associació per part del ministeri fiscal de l'Arquebisbat, el qual ha emès un informe favorable;

Atès que l'Associació reuneix tots els requisits establerts en la normativa canònica vigent de l'Església per tal de poder ser erigida en associació privada de fidels i gaudir de personalitat jurídica privada;

PEL PRESENT decret, d'acord amb els cànons 304 i 305 del Codi de Dret Canònic, erigeixo l'associació Confraria Hermandad del Nazareno de Torredembarra, la qual queda constituïda en associació privada de fidels en aquesta arxidiòcesi, i li concedeixo personalitat jurídica privada. Així mateix aprovo els estatuts pels quals es registrarà l'esmentada Confraria.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

fulgencio villar s.l.

EMPRESA CONSTRUCTORA

CONSTRUCCIONS I REHABILITACIONS

C/ Sant Carles i Sant Josep, 4-6 - 43201 Reus (Tarragona)
Tel./fax 977 320 368 · Mòbil 617 467 919 · fulgenciovillar@terra.es

Francesc, Papa

MISSATGE

en ocasió de la Jornada Mundial del Malalt 2015

'Sapientia cordis'

«Jo era els ulls del cec i els peus del coix» (Jb 29,15)

Benvolguts germans i germanes,

En ocasió de la XXIII Jornada Mundial del Malalt, instituïda per sant Joan Pau II, m'adreço a vosaltres, que porteu el pes de la malaltia i de diferents maneres esteu units a la carn de Crist sofrent; així com també a vosaltres, professionals i voluntaris en l'àmbit de la salut.

El tema d'enguany ens convida a meditar una expressió del Llibre de Job: «Jo era els ulls del cec i els peus del coix» (29,15). Voldria fer-ho en la perspectiva de la sapientia cordis, 'la saviesa del cor'.

1. Aquesta saviesa no és un coneixement teòric, abstracte, fruit de raonaments, sinó que, com la descriu Jaume en la seva carta, és «pura; després, pacífica, amable, dòcil, plena de misericòrdia i de bons fruits, sense parcialitat ni hipocresia» (3,17). Per tant, és una actitud infosa per l'Esperit Sant dins la ment i el cor de qui sap obrir-se al sofriment dels germans i hi reconeix la imatge de Déu, de manera que fem nostra la invocació del Salm: «Ensenya'ns a comptar els nostres dies / per obtenir la saviesa del cor» (Sl 90,12). En aquesta sapientia cordis, que és do de Déu, podem resumir els fruits de la Jornada Mundial del Malalt.

2. Saviesa del cor és servir el germà. En el discurs de Job que conté les paraules: «Jo era els ulls del cec i els peus del coix», es posa en evidència la dimensió de serveis als necessitats per part d'aquest home just, que gaudeix de certa autoritat i té una posició rellevant entre els ancians de la ciutat. La seva talla moral es manifesta en el servei al pobre que demana ajuda, així com també a ocupar-se de l'orfe i de la viuda (v. 12-13)

Quants cristians donen testimoniatge també avui, no amb les paraules, sinó amb la seva vida radicada en una fe genuïna, i són «ulls del cec» i «peus del coix»; persones que són al costat dels malalts que tenen necessitat d'una assistència continuada, d'ajuda per a rentar-se, per a vestir-se, per a alimentar-se. Aquest servei, especialment quan es prolonga en el temps, es pot fer fatigós i pesat. És relativament fàcil servir alguns dies, però és difícil tenir cura d'una persona durant mesos o durant anys, fins i tot quan ja no és capaç d'agrair-ho. I, malgrat això, quin gran camí de santificació no és aquest! En

aquests moments es pot comptar de manera particular amb la proximitat del Senyor, i s'és també un suport especial per a la missió de l'Església.

3. Saviesa del cor és estar amb el germà. El temps que passem al costat d'un malalt és un temps sant. És lloança a Déu, que ens conforma a la imatge del seu Fill, el qual «no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom» (Mt 20,28). Jesús mateix va dir: «Jo, enmig de vosaltres, sóc com el qui serveix» (Lc 22,27).

Demanam amb fe viva a l'Esperit Sant que ens atorgui la gràcia de comprendre el valor de l'acompanyament, sovint silenciós, que ens porta a dedicar temps a aquestes germanes i a aquests germans que, gràcies a la nostra proximitat i al nostre afecte, se senten més estimats i consolats. En canvi, quina gran mentida s'amaga darrere certes expressions que insisteixen molt en la «qualitat de vida», per a induir a creure que les vides greument afligides per malalties no serien dignes de ser viscudes.

4. Saviesa del cor és sortir d'un mateix per anar cap al germà. A vegades el nostre món oblida el valor especial del temps invertit al costat del llit del malalt, perquè estem empesos per la pressa, pel frenesí de fer, produir, i ens oblidem de la dimensió de la gratuïtat, de l'ocupar-se, del fer-se càrrec de l'altre. En el fons, rere aquesta actitud hi ha sovint una fe tèbia, que ha oblidat aquella paraula del Senyor que diu: «M'ho fèieu a mi» (Mt 25,40).

Per això, voldria recordar un cop més «l'absoluta prioritat de la "sortida d'un mateix cap al germà" com un dels dos manaments principals que fonamenten tota norma moral i com el signe més clar per a discernir sobre el camí de creixement espiritual en resposta a la donació absolutament gratuïta de Déu» (Exhort. Ap. Evangelii gaudium, 179). De la mateixa naturalesa missionera de l'Església en brollen «La caritat efectiva amb el proïsme, la compassió que comprèn, assisteix i promou» (ibid.).

5. Saviesa del cor és ser solidaris amb el germà sense jutjar-lo. A la caritat li cal temps: temps per a curar els malalts i temps per a visitar-los; temps per estar amb ells, com ho van fer els amics de Job: «Set dies i set nits es van estar al seu costat, asseguts a terra, sense dir ni un mot, perquè veien que el dolor de Job era molt gran» (Jb 2,13). Però els amics de Job amagaven dins seu un judici negatiu sobre ell: pensaven que la seva dissort era el càstig de Déu per una culpa seva. La caritat veritable, en canvi, és participació que no jutja, que no pretén convertir l'altre; és lliure d'aquella falsa humilitat que en el fons cerca l'aprovació i es complau pel bé realitzat.

L'experiència de Job troba la resposta autèntica només en la Creu de Jesús, acte suprem de solidaritat de Déu amb nosaltres, totalment gratuït, totalment misericordiós. I aquesta resposta d'amor al drama del dolor humà, especialment del dolor innocent, resta per sempre impregnada en el cos de Crist ressuscitat, en les seves nafres glorioses, que són escàndol per a la fe però també són verificació de la fe (cf. Homilia en ocasió de la canonització de Joan XXIII i Joan Pau II, 27 d'abril de 2014).

També quan la malaltia, la soledat i la incapacitat predominen sobre la nostra vida de donació, l'experiència del dolor pot ser lloc privilegiat de la transmissió de la gràcia i font per a aconseguir i reforçar la sapientia cordis. Es comprèn així que Job, al final de la seva experiència, adreçant-se a Déu, pugui afirmar: «Jo només et coneixia d'oïda, però ara t'he vist amb els meus ulls» (42,5). De la mateixa manera, les persones sumides en el misteri del sofriment i del dolor, acollit en la fe, poden convertir-se en testimonis vivents d'una fe que permet habitar el sofriment mateix, encara que amb la seva intel·ligència l'home no sigui capaç de comprendre-ho fins al fons.

6. Confio aquesta Jornada Mundial del Malalt a la protecció maternal de Maria, que ha acollit en el seu si i ha generat la Saviesa encarnada, Jesucrist, nostre Senyor.

Oh Maria, seu de la Saviesa, intercediu, com a Mare nostra, per tots els malalts i pels qui se n'ocupen. Feu que en el servei al proïsme que sofreix i a través de la mateixa experiència del dolor, puguem acollir i fer créixer en nosaltres la veritable saviesa del cor.

Acompanyo aquesta súplica per tots vosaltres amb la benedicció apostòlica.

Francesc

Vaticà, 3 de desembre de 2014, memorial de Sant Francesc Xavier

MISSATGE

per a la celebració, el 1 de gener de 2015, de la XLVIII Jornada Mundial de la Pau

No més esclaus, sinó germans

1. A l'inici d'un nou any, que rebem com una gràcia i com un do de Déu a la humanitat, vull adreçar a cada home i cada dona, així com als pobles i nacions del món, als caps d'Estat i de Govern i als líders de les diferents religions, els millors desitjos de pau, que acompanyo amb les meves pregàries per a la finalització de les guerres, els conflictes i els molts sofriments causats per l'home o per antigues i noves epidèmies, així com pels efectes devastadors dels desastres naturals. Prego de manera especial perquè, responent a la nostra vocació comuna de col·laborar amb Déu i amb tots els homes de bona voluntat en la promoció de la concòrdia i de la pau en el món, resistim a la temptació de comportar-nos d'una manera indigna de la nostra humanitat.

En el missatge per a l'1 de gener passat, vaig assenyalar que del desig d'«una vida plena [...] forma part un anhel indeleble de fraternitat, que ens invita a la comunió amb els altres, en qui trobem no enemics o contrincants, sinó germans

a qui acollir i estimar»¹. L'home, pel fet de ser un ésser relacional, destinat a realitzar-se en un context de relacions interpersonals inspirades per la justícia i la caritat, és essencial que per al seu desenvolupament es reconegui i respecti la seva dignitat, la seva llibertat i la seva autonomia. Per desgràcia, el flagell cada vegada més generalitzat de l'explotació de l'home per part de l'home malmet seriosament la vida de comunió i la crida a estrènyer relacions interpersonals marcades pel respecte, la justícia i la caritat. Aquest fenomen abominable, que trepitja els drets fonamentals dels altres i aniquila la seva llibertat i dignitat, adquireix formes múltiples sobre les quals vull fer una breu reflexió, de manera que, a la llum de la Paraula de Déu, considerem tots els homes «no més esclaus, sinó germans».

A l'escolta del projecte de Déu sobre la humanitat

2. El tema que he escollit per a aquest missatge recorda la carta de sant Pau a Filèmon, en la qual li demana que rebí Onèsim, antic esclau de Filèmon que després es va fer cristià, mereixent per això, segons Pau, que sigui considerat com un germà. Així ho escriu l'Apòstol a les gents: «Qui sap si Onèsim es va separar un moment de tu perquè ara el recobris per sempre! I no ja com un esclau, sinó molt més que un esclau: com un germà estimat» (Flm 1,15-16). Onèsim es va convertir en germà de Filèmon en fer-se cristià. Així, la conversió a Crist, l'inici d'una vida de discipulat en Crist, constitueix un nou naixement (cf. 2Co 5,17; 1Pe 1,3) que regenera la fraternitat com a vincle que fonamenta la vida familiar i la base de la vida social.

En el llibre del Gènesi llegim que Déu va crear l'home, home i dona, i els va beneir perquè creïessin i es multipliquessin (cf. 1,27-28). Va fer que Adam i Eva fossin pares, els quals, complint la benedicció de Déu de ser fecunds i multiplicar-se, van concebre la primera fraternitat de Caïn i Abel. Caïn i Abel eren germans, perquè van venir del mateix ventre, i per tant tenien el mateix origen, naturalesa i dignitat dels seus pares, creats a imatge i semblança de Déu.

Però la fraternitat expressa també la multiplicitat i la diferència que hi ha entre els germans, si bé units per naixement i per la mateixa naturalesa i dignitat. Com a germans i germanes, totes les persones estan per naturalesa relacionades amb les altres, de les quals es diferencien però amb les quals comparteixen el mateix origen, naturalesa i dignitat. Gràcies a això la fraternitat crea la xarxa de relacions fonamentals per a la construcció de la família humana creada per Déu.

Per desgràcia, entre la primera creació que narra el llibre del Gènesi i el nou naixement en Crist, que fa dels creients germans i germanes del «primer d'una

1 N.1.

multitud de germans» (Rm 8,29), es troba la realitat negativa del pecat, que moltes vegades interromp la fraternitat creatural i deforma contínuament la bellesa i noblesa de ser germans i germanes de la mateixa família humana. Caín, a més de no suportar el seu germà Abel, el mata per enveja i comet el primer fratricidi. «L'assassinat d'Abel per part de Caín deixa constància tràgicament del rebuig radical de la vocació a ser germans. La seva història (cf. Gn 4,1-16) posa en evidència la dificultat de la missió a què estan cridats tots els homes: viure units, preocupant-se els uns dels altres.»²

També en la història de la família de Noè i els seus fills (cf. Gn 9,18-27), la maldat de Cam contra el seu pare és el que empeny Noè a maleir el fill irreverent i beneir els altres, que sí que l'honoraven, donant lloc a una desigualtat entre germans nascuts del mateix ventre.

En la història dels orígens de la família humana, el pecat de la separació de Déu, de la figura del pare i del germà, es converteix en una expressió del rebuig de la comunió i es tradueix en la cultura de l'esclavitud (cf. Gn 9,25-27), amb les conseqüències que això comporta i que es perpetuen de generació en generació: rebuig del proïsme, maltractament de les persones, violació de la dignitat i dels drets fonamentals, institucionalització de la desigualtat. D'aquí ve la necessitat de convertir-se contínuament a l'Aliança, consumada per l'oblació de Crist a la creu, segurs que «on abundà el pecat, sobreabundà la gràcia [...] per Jesucrist» (Rm 5,20.21). Ell, el Fill estimat (cf. Mt 3,17), va venir a revelar l'amor del Pare per la humanitat. Aquell qui escolta l'evangeli i respon a la crida de conversió, arriba a ser en Jesús «el meu germà, la meva germana, la meva mare» (Mt 12,50) i, per tant, fill adoptiu del seu pare (cf. Ef 1,5).

No s'arriba a ser cristià, fill del Pare i germà en Crist, per una disposició divina autoritativa, sense el concurs de la llibertat personal, és a dir, sense convertir-se lliurement a Crist. Ser fill de Déu respon a l'imperatiu de la conversió: «Convertiu-vos, i que cada un de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesucrist per obtenir el perdó dels pecats, i així rebreu el do de l'Esperit Sant» (Ac 2,38). Tots els qui van respondre amb la fe i la vida a aquesta predicació de Pere van entrar en la fraternitat de la primera comunitat cristiana (cf. 1Pe 2,17; Ac 1,15.16; 6,3; 15,23): jueus i grecs, esclaus i homes lliures (cf. 1Co 12,13; Ga 3,28), la diversitat d'origen i condició social dels quals no disminueix la dignitat de cadascun, ni exclou ningú de la pertinença al Poble de Déu. Per això, la comunitat cristiana és el lloc de la comunió viscuda en l'amor entre els germans (cf. Rm 12,10; 1Te 4,9; He 13,1; 1Pe 1,22; 2Pe 1,7).

2 Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2014, 2.

Tot això demostra que la Bona Nova de Jesucrist, per la qual Déu fa «no-
ves totes les coses» (Ap 21,5),³ també és capaç de redimir les relacions entre els
homes, fins i tot aquella entre un esclau i el seu amo, destacant allò que ambdós
tenen en comú: la filiació adoptiva i el vincle de fraternitat en Crist. Jesús mateix
va dir als seus deixebles: «Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa
el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he
sentit del meu Pare» (Jn 15,15).

Rostres múltiples de l'esclavitud de llavors i d'ara

3. Des de temps immemorials, les diferents societats humanes coneixen el
fenomen del sotmetiment de l'home per part de l'home. Hi ha hagut períodes
en la història humana en què la institució de l'esclavitud estava generalment ac-
ceptada i regulada pel dret. Aquest establí qui naixia lliure i qui, en canvi, naixia
esclau, i en quines condicions la persona nascuda lliure podia perdre la llibertat o
obtenir-la novament. En altres paraules, el dret mateix admetia que algunes per-
sones podien o havien de ser considerades propietat d'una altra persona, la qual
en podia disposar lliurement; l'esclau podia ser venut i comprat, cedit i adquirit
com una mercaderia.

Avui, com a resultat d'un desenvolupament positiu de la consciència de la
humanitat, l'esclavitud, crim de lesa humanitat,⁴ està oficialment abolida en el
món. El dret de qualsevol persona a no ser sotmesa a esclavitud ni a servitud està
reconegut en el dret internacional com a norma inderogable.

Amb tot, malgrat que la comunitat internacional ha adoptat diversos acords
per a posar fi a l'esclavitud en totes les seves formes, i ha disposat diferents estra-
tègies per a combatre aquest fenomen, encara hi ha milions de persones —nens,
homes i dones de totes les edats— privades de llibertat i obligades a viure en
condicions similars a l'esclavitud.

Em refereixo a tants treballadors i treballadores, fins i tot menors, oprimits
de manera formal o informal en tots els sectors, des del treball domèstic fins al
de l'agricultura, de la indústria manufacturera fins a la mineria, tant en països on
la legislació laboral no compleix les mínimes normes i estàndards internacionals,
com, encara que de manera il·legal, en aquells en què la legislació protegeix els
treballadors.

3 Cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 11.

4 Cf. Discurs a l'Associació Internacional de Dret Penal, 23 d'octubre de 2014: *L'Osservatore Romano*, Ed.
llengua espanyola, 31 d'octubre de 2014, p. 8.

Penso també en les condicions de vida de molts emigrants que, en el seu viatge dramàtic, pateixen gana, es veuen privats de la llibertat, despallats dels seus béns o dels quals s'abusa físicament i sexualment; en aquells que, un cop arribats a la seva destinació després d'un viatge duríssim i amb por i inseguretat, són detinguts en condicions a vegades inhumanes. Penso en aquells que es veuen obligats a la clandestinitat per diferents motius socials, polítics i econòmics, i en aquells que, amb la finalitat de romandre dins la llei, accepten viure i treballar en condicions inadmissibles, sobretot quan les legislacions nacionals creen o permeten una dependència estructural del treballador emigrat respecte del qui contracta, com, per exemple, quan es condiciona la legalitat de l'estància al contracte de treball... Sí, penso en el «treball esclau».

Penso en les persones obligades a exercir la prostitució, entre les quals hi ha molts menors, i en els esclaus i esclaves sexuals; en les dones obligades a casar-se, en aquelles dones que són venudes amb vista al matrimoni o en les lliurades en successió a un familiar després de la mort del marit, sense tenir el dret de donar o no el seu consentiment.

No puc deixar de pensar en els nens i adults que són víctimes del tràfic i comercialització per a l'extracció d'òrgans, per a ser reclutats com a soldats, per a la mendicitat, per a activitats il·legals com la producció o venda de drogues, o per a formes encobertes d'adopció internacional.

Penso finalment en tots els segrestats i en els tancats en captivitat per grups terroristes, posats al seu servei com a combatents o, sobretot les nenes i les dones, com a esclaves sexuals. Molts d'ells desapareixen, d'altres són venuts diverses vegades, torturats, mutilats o assassinats.

Algunes causes profundes de l'esclavitud

4. Avui, com ahir, a l'arrel de l'esclavitud es troba una concepció de la persona humana que admet que pugui ser tractada com un objecte. Quan el pecat corromp el cor humà, i l'allunya del seu Creador i dels seus semblants, aquests ja no es veuen com éssers de la mateixa dignitat, com germans i germanes en la humanitat, sinó com objectes. La persona humana, creada a imatge i semblança de Déu, queda privada de la llibertat, mercantilitzada, reduïda a ser propietat d'un altre, per la força, l'engany o la constricció física o psicològica; és tractada com un mitjà i no com un fi.

Juntament a aquesta causa ontològica —rebuig de la humanitat del proïsme— n'hi ha d'altres que ajuden a explicar les formes contemporànies d'esclavitud. Em refereixo en primer lloc a la pobresa, al subdesenvolupament i a l'ex-

clusió, especialment quan es combinen amb la manca d'accés a l'educació o amb una realitat caracteritzada per les escasses, per no dir inexistentes, oportunitats de treball. Sovint, les víctimes del tràfic i de l'esclavitud són persones que han cercat una manera de sortir d'un estat de pobresa extrema, creient sovint en falses promeses de treball, per a caure després en mans de xarxes criminals que trafiquen amb éssers humans. Aquestes xarxes utilitzen hàbilment les tecnologies informàtiques modernes per a ensibornar joves i infants arreu del món.

Entre les causes de l'esclavitud cal incloure-hi també la corrupció dels qui estan disposats a fer qualsevol cosa per a enriquir-se. En efecte, l'esclavitud i el tràfic de persones humanes requereixen una complicitat que molt sovint passa a través de la corrupció dels intermediaris, d'alguns membres de les forces de l'ordre o d'altres agents estatals, o de diferents institucions, civils i militars. «Això s'esdevé quan en el centre d'un sistema econòmic hi ha el déu diner i no l'home, la persona humana. Sí, en el centre de qualsevol sistema social o econòmic, ha d'haver-hi la persona, imatge de Déu, creada per a ser el dominador de l'univers. Quan la persona és desplaçada i ve el déu diner s'esdevé aquest trastorn dels valors.»⁵

Altres causes de l'esclavitud són els conflictes armats, la violència, el crim i el terrorisme. Moltes persones són segrestades per a ser venudes o reclutades com a combatents o explotades sexualment, mentre que d'altres es veuen obligades a emigrar, deixant tot el que tenen: terra, casa, propietats, i fins i tot la família. Aquestes darreres es veuen empeses a cercar una alternativa a aquestes terribles condicions fins i tot a costa de la dignitat i supervivència pròpies, amb risc d'entrar d'aquesta manera en aquest cercle viciós que les converteix en víctimes de la misèria, de la corrupció i de les seves conseqüències perniciososes.

Compromís comú per a derrotar l'esclavitud

5. Sovint, quan observem el fenomen del tràfic de persones, del tràfic il·legal dels emigrants i d'altres formes conegudes i desconegudes d'esclavitud, tenim la impressió que tot això s'esdevé sota la indiferència general.

Malgrat que, per desgràcia, això és cert en gran part, voldria fer referència al gran treball silenciós que realitzen moltes congregacions religioses, especialment femenines, des de fa molts anys en favor de les víctimes. Aquests Instituts treballen en contextos difícils, a vegades dominats per la violència, intentant trencar les cadenes invisibles que tenen encadenades les víctimes als seus traficants i explotadors; cadenes les baules de les quals estan fetes de mecanismes psicològics subtils, que converteixen les víctimes en dependents dels seus botxins, a través del

5 Discurs als participants en l'encontre mundial dels moviments populars, 28 d'octubre de 2014: *L'Osservatore Romano*, Ed. llengua espanyola, 31 d'octubre de 2014, p. 3.

xantatge i l'amenaça, a ells i als seus éssers estimats, però també a través de mitjans materials, com la confiscació de documents d'identitat i la violència física. L'activitat de les congregacions religioses s'estructura principalment a l'entorn de tres accions: l'assistència a les víctimes, la seva rehabilitació sota l'aspecte psicològic i formatiu, i la seva reinserció en la societat de destí o d'origen.

Aquest treball immens, que requereix coratge, paciència i perseverança, mereix l'estima de tota l'Església i de la societat. Però, naturalment, per ell mateix no és suficient per a posar fi al flagell de l'explotació de la persona humana. Es requereix també un triple compromís a nivell institucional de prevenció, protecció de les víctimes i persecució judicial en contra dels responsables. A més, com que les organitzacions criminals utilitzen xarxes globals per a aconseguir els seus objectius, l'acció per a derrotar aquest fenomen requereix un esforç conjunt i també global per part dels diferents agents que conformen la societat.

Els Estats han de vetllar per tal que la seva legislació nacional en matèria de migració, treball, adopcions, deslocalització d'empreses i comercialització dels productes elaborats mitjançant l'explotació del treball respecti la dignitat de la persona. Calen lleis justes, centrades en la persona humana, que defensin els seus drets fonamentals i que els restableixin quan són trepitjats, rehabilitant la víctima i garantint-ne la integritat, així com mecanismes de seguretat eficaços per a controlar l'aplicació correcta d'aquestes normes, que no deixin espai a la corrupció i a la impunitat. Cal que es reconegui també el paper de la dona en la societat, treballant també a nivell cultural i de comunicació per a obtenir els resultats desitjats.

Les organitzacions intergovernamentals, d'acord amb el principi de subsidiarietat, estan cridades a implementar iniciatives coordinades per a lluitar contra les xarxes transnacionals del crim organitzat que gestionen el tràfic de persones i el tràfic il·legal d'emigrants. És necessària una cooperació a diferents nivells, que inclogui les institucions nacionals i internacionals, així com les organitzacions de la societat civil i del món empresarial.

Les empreses,⁶ efectivament, tenen l'obligació de garantir als seus treballadors condicions de treball dignes i sots adequats, però també han de vetllar per tal que no es produeixin formes de servitud o de tràfic de persones en les cadenes de distribució. A la responsabilitat social de l'empresa cal unir la responsabilitat social del consumidor, ja que cada persona ha de ser conscient que «comprar és sempre un acte moral, a més de ser un acte econòmic».⁷

6 Cf. Consell pontifici per a la justícia i la pau, *La vocazione del leader d'impresa. Una riflessione*, Milà i Roma, 2013.

7 Benet XVI, Cart. enc. *Caritas in veritate*, 66.

Les organitzacions de la societat civil, per la seva part, tenen la comesa de sensibilitzar i estimular les consciències sobre les mesures necessàries per a combatre i eradicar la cultura de l'esclavitud.

En els darrers anys, la Santa Seu, acollint el crit de dolor de les víctimes del tràfic de persones i la veu de les congregacions religioses que les acompanyen vers el seu alliberament, ha multiplicat les crides a la comunitat internacional perquè els diferents actors uneixin els seus esforços i cooperin per a posar fi a aquesta plaga.⁸ A més, s'han organitzat alguns encontres amb la finalitat de donar visibilitat al fenomen del tràfic de persones i facilitar la col·laboració entre els diferents agents, inclosos experts del món acadèmic i de les organitzacions internacionals, organismes policials dels diferents països d'origen, trànsit i destinació dels emigrants, així com representants de grups eclesials que treballen per les víctimes. Espero que aquests esforços continuïn i es redoblin en els propers anys.

Globalitzar la fraternitat, no l'esclavitud ni la indiferència

6. En la seva comesa d'«anunci de la veritat de l'amor de Crist a la societat»,⁹ l'Església s'esforça constantment en les accions de caràcter caritatiu partint de la veritat sobre l'home. Té la missió de mostrar a tothom el camí de la conversió, que porti a canviar la manera de veure el proïsme, a reconèixer en l'altre, sigui qui sigui, un germà i una germana en la humanitat; reconèixer-ne la dignitat intrínseca en la veritat i en la llibertat, com ens ho mostra la història de Josefina Bakhita, la santa provinent de la regió de Darfur, al Sudan, segrestada quan tenia nou anys per traficants d'esclaus i venuda a amos ferotges. A través d'esdeveniments dolorosos va arribar a ser «filla lliure de Déu», mitjançant la fe viscuda en la consagració religiosa i en el servei als altres, especialment els petits i els dèbils. Aquesta Santa, que va viure entre els segles XIX i XX, és avui un testimoni exemplar d'esperança¹⁰ per a les nombroses víctimes de l'esclavitud i un suport en els esforços de tots aquells que es dediquen a lluitar contra aquesta «llaga en el cos de la humanitat contemporània, una ferida en la carn de Crist».¹¹

8 Cf. Missatge al Sr. Guy Ryder, director general de l'Organització internacional del treball, amb motiu de la Sessió 103 de la Conferència de l'OIT, 22 de maig de 2014: *L'Osservatore Romano*, Ed. lling. espanyola 6 de juny de 2014, p. 3.

9 Benet XVI, Carta. enc. *Caritas in veritate*, 5.

10 «A través del coneixement d'aquesta esperança ella va ser "redimida", ja no se sentia esclava, sinó filla lliure de Déu. Va entendre allò que Pau volia dir quan va recordar als efesis que abans estaven en el món sense esperança i sense Déu» (Benet XVI, Carta. enc. *Spe salvi*, 3).

11 Discurs als participants en la II Conferència internacional sobre el tràfic de persones: *Church and Law Enforcement in partnership*, 10 d'abril de 2014: *L'Osservatore Romano*, Ed. lling. espanyola 11 d'abril de 2014, p. 9; cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 270.

En aquesta perspectiva, vull invitar a cadascú, segons la seva posició i responsabilitats, a fer gestos de fraternitat amb aquells que es trobin en un estat de sotmetiment. Preguntem-nos, tant comunitàriament com personalment, com ens sentim interpel·lats quan trobem víctimes del tràfic de persones o les tractem en la vida quotidiana, o quan hem d'escollir productes que probablement podrien haver estat realitzats mitjançant l'explotació d'altres persones. Alguns fan els ulls grossos, ja sigui per indiferència o perquè es desenten de les preocupacions diàries, o per raons econòmiques. D'altres, però, opten per fer alguna cosa positiva, participant en associacions civils o fent petits gestos quotidians —que són tan valuosos—, com dir una paraula, una salutació, un «bon dia» o un somriure, que no ens costen gens, però que poden donar esperança, obrir camins, canviar la vida d'una persona que viu en la invisibilitat, i fins i tot canviar les nostres vides en relació amb aquesta realitat.

Hem de reconèixer que ens trobem davant un fenomen mundial que sobrepassa les competències d'una sola comunitat o nació. Per a derrotar-lo, cal una mobilització d'una dimensió comparable a la del mateix fenomen. Per aquesta raó, faig una crida urgent a tots els homes i dones de bona voluntat, i a tots els qui, de lluny o de prop, fins i tot en els nivells més alts de les institucions, són testimonis del flagell de l'esclavitud contemporània, per tal que no siguin com-

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)
Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII
GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)
Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

plices d'aquest mal, per tal que no apartin els ulls del sofriment dels seus germans i germanes en humanitat, privats de llibertat i dignitat, sinó que tinguin el valor de tocar la carn sofrent de Crist,¹² que es fa visible a través dels rostres nombrosos dels qui ell mateix anomena «germans meus més petits» (Mt 25,40.45).

Sabem que Déu ens demanarà a cadascun de nosaltres: «Què has fet amb el teu germà?» (cf. Gn 4,9-10). La globalització de la indiferència, que ara afecta la vida de tants germans i germanes, ens demana que siguem artífexs d'una globalització de la solidaritat i de la fraternitat, que els doni esperança i els faci refer amb ànim el camí, a través dels problemes del nostre temps i de les noves perspectives que comporta, i que Déu posa a les nostres mans.

Francesc

Vaticà, 8 de desembre de 2014

MISSATGE

“Urbi et Orbi” del dia de Nadal 2014

Benvolguts germans i germanes, bon Nadal!

Jesús, el fill de Déu, el Salvador del món, ens ha nascut. Ha nascut a Betlem d'una verge, en compliment de les antigues profecies. La verge es diu Maria, i el seu espòs, Josep.

Són persones humils, plenes d'esperança en la bondat de Déu, que acullen Jesús i el reconeixen. Així, l'Esperit Sant va il·luminar els pastors de Betlem, que van anar corrents a la cova i van adorar el nen. I després l'Esperit va guiar els ancians Simeó i Anna al temple de Jerusalem, i van reconèixer en Jesús el Messies. «Els meus ulls han vist el Salvador» —exclama Simeó—, «que preparaves per presentar-lo a tots els pobles» (Lc 2,30-31).

Sí, germans, Jesús és la salvació per a totes les persones i tots els pobles.

A ell, el Salvador del món, demano avui que guardi els nostres germans i germanes de l'Iraq i de Síria, que pateixen des de fa massa temps els efectes del conflicte que encara perdura i, juntament amb els qui pertanyen a altres grups ètnics i religiosos, sofreixen una persecució brutal. Que el Nadal els porti esperança, així com a tants desplaçats, pròfugs i refugiats, nens, adults i ancians d'aquella regió i de tot el món; que la indiferència es transformi en proximitat i el rebuig en acollença, per tal que els qui ara estan sumits en la prova rebin l'ajuda humanitària

¹² Cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 24; 270.

necessària per a sobreviure als rigors de l'hivern, puguin retornar als seus països i viure amb dignitat. Que el Senyor obri els cors a la confiança i atorgui la pau a tot l'Orient Mitjà, a partir de la terra beneïda pel seu naixement, sostenint els esforços dels qui es comprometen activament en el diàleg entre israelites i palestins.

Que Jesús, Salvador del món, custodii tots aquells que estan sofrint a Ucraïna i concedeixi a aquella estimada terra superar les tensions, vèncer l'odi i la violència i emprendre un nou camí de fraternitat i reconciliació.

Que Crist Salvador concedeixi la pau a Nigèria, on es vessa més sang i massa persones són apartades injustament dels seus éssers estimats i retingudes com a hostatges o massacrades. També invoco la pau per a altres parts del continent africà. Penso, en particular, en Líbia, en el Sudan del Sud, en la República Centrafricana i en diverses regions de la República Democràtica del Congo; i demano a tots els qui tenen responsabilitats polítiques que es comprometin, mitjançant el diàleg, a superar contrastos i construir una convivència fraternal duradora.

Que Jesús salvi tants nens víctimes de la violència, objecte de tràfic il·lícit de persones, o forçats a convertir-se en soldats; nens, tants nens que sofreixen abusos. Que consoli les famílies dels nens morts al Pakistan la setmana passada. Que sigui proper als qui pateixen per malaltia, en particular les víctimes de l'epidèmia de l'ebola, especialment a Libèria, a Sierra Leone i a Guinea. Dono les gràcies de cor als qui s'estan esforçant amb valentia per ajudar els malalts i les seves famílies, i renovo una crida ardent perquè es garanteixi l'atenció i el tractament necessaris.

L'infant Jesús. Penso en tots els nens avui maltractats i morts, siguin els qui ho pateixen abans de veure la llum, privats de l'amor generós dels seus pares i sepultats en l'egoisme d'una cultura que no estima la vida; siguin els nens desplaçats per causa de les guerres i les persecucions, subjectes a abusos i explotació davant els nostres ulls i amb el nostre silenci còmplice; els nens massacrats en els bombardejos, fins i tot allí on ha nascut el Fill de Déu. Encara avui, el seu silenci impotent crida sota l'espasa de tants Herodes. Damunt la seva sang ronda avui l'ombra dels Herodes actuals. Hi ha veritablement moltes llàgrimes en aquest Nadal junt a les llàgrimes de l'infant Jesús.

Benvolguts germans i germanes, que l'Esperit Sant illumini avui els nostres cors, per tal que puguem reconèixer en l'infant Jesús, nascut a Betlem de Maria Verge, la salvació que Déu dona a cadascun de nosaltres, a tots els homes i a tots els pobles de la terra. Que el poder de Crist, que és alliberament i servei, es faci sentir en tants cors que sofreixen la guerra, la persecució, l'esclavitud. Que aquest poder diví, amb la seva mansuetud, extirpi la duresa de cor de molts homes i dones sumits en allò mundà i en la indiferència, en la globalització de la indiferèn-

cia. Que la seva força redemptora transformi les armes en arades, la destrucció en creativitats, l'odi en amor i tendresa. Així podrem dir amb alegria: «Els nostres ulls han vist el Salvador.»

Amb aquests pensaments, bon Nadal a tots.

Audiències generals sobre “la família”

L'ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA DEL SÍNODE DELS BISBES SOBRE LA FAMÍLIA

10 de desembre de 2014

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Hem conclòs el cicle de catequesi sobre l'Església. Agraïm el Senyor que ens ha fet fer aquest camí de descobriment de la bellesa i de la responsabilitat de pertànyer a l'Església, de ser Església, tots nosaltres.

Ara comencem una nova etapa, un nou cicle, i el tema serà la família; un tema que ens insereix en aquest temps intermedi entre dues Assemblees del Sínode dedicat a aquesta realitat tan important. Per això, abans d'entrar en el camí dels diferents aspectes de la vida familiar, avui vull parlar concretament de l'Assemblea sinodal del passat mes d'octubre, que tenia aquest tema: «Els desafiaments pastorals sobre la família en el context de la nova evangelització.» És important recordar com es va desenvolupar i el que ha produït, com va ser i el que ha produït.

Durant el Sínode els mitjans de comunicació van fer la seva feina —hi havia molta expectació, molta atenció— i els donem les gràcies perquè ho fan fer, i ho van fer en gran mesura. Moltes notícies, moltes! Això ha estat possible gràcies a la Sala Estampa, que cada dia va fer una sessió informativa. Però sovint la visió dels mitjans de comunicació era una mica de l'estil de les cròniques esportives o polítiques: es parlava sovint de dos equips, a favor i en contra, conservadors i progressistes, etcètera. Avui vull explicar què va ser el Sínode.

En primer lloc vaig demanar als Pares sinodals que parlessin amb franquesa i coratge i que escoltessin amb humilitat, que diguessin amb llibertat tot allò que portaven al cor. En el Sínode no hi va haver una censura prèvia, sinó que cadascú podia dir —encara més, havia de dir— allò que portava en el cor, allò que pensava sincerament. «Però això provocarà discussions.» És cert, vam sentir com van discutir els Apòstols. Diu el text: va sorgir una forta discussió. Els Apòstols renyien entre ells, perquè cercaven la voluntat de Déu sobre els pagans, si podien entrar a l'Església o no. Era una cosa nova. Sempre, quan es cerca la voluntat de Déu, en una assemblea sinodal, hi ha diferents punts de vista i es generen discussions, i això no és una cosa dolenta! Sempre que es faci amb humilitat i

amb intenció de servei a l'assemblea dels germans. Hauria estat una limitació, la censura prèvia. No, no, cadascú havia de dir allò que pensava. Després de la Relació inicial del cardenal Erdö, hi va haver un primer moment, fonamental, en el qual tots els Pares van poder parlar, i tots van escoltar. I era edificant aquella actitud d'escolta que tenien els Pares. Un moment de gran llibertat, en el qual cadascú va exposar el seu pensament amb parusia i amb fe. A la base de les intervencions hi havia l'«Instrument de treball», fruit de la consulta prèvia a tota l'Església. I aquí hem de donar les gràcies a la Secretaria del Sínode pel gran treball que van fer tant abans com durant l'Assemblea. Certament van fer una bona feina.

Cap intervenció va posar en discussió la veritat fonamental del sacrament del matrimoni, és a dir: la indissolubilitat, la unitat, la fidelitat i l'obertura a la vida (cf. Cons. Ecum. Vat. II, *Gaudium et spes*, 48; Codi de Dret Canònic, 1055-1056). Això no es va tocar.

Totes les intervencions van ser recollides i així es va arribar al segon moment, un esborrany que s'anomena «Relació després de la discussió». Posteriorment aquesta Relació va ser treballada pel cardenal Erdö, articulada en tres punts: l'escolta del context i dels reptes de la família, la mirada fixada en Crist i l'Evangelí de la família; la comparació amb els aspectes pastorals.

Sobre aquesta primera proposta de síntesi es va desenvolupar la discussió en grups, i això va ser en un tercer moment. Els grups, com sempre, estaven dividits per llengües, perquè és millor així, s'entenen millor: italià, anglès, espanyol i francès. Cada grup, al final del seu treball, va presentar una relació, i totes les relacions dels grups van ser immediatament publicades. Es va facilitar tot, per transparència, perquè se sabés el que passava.

En aquell punt —era el quart moment— una comissió va examinar tots els suggeriments sorgits dels grups lingüístics i es va fer la «Relació final», que va mantenir l'esquema precedent —escolta de la realitat, esguard de l'Evangelí i compromís pastoral— però va cercar de reflectir el fruit de les discussions en els grups. Com sempre, es va aprovar també un Missatge final del Sínode, més breu i més divulgatiu que no pas la Relació.

Aquest ha estat el desenvolupament de l'Assemblea sinodal. Alguns de vosaltres podeu dir-me: «S'han discutit els Pares?» No sols s'han discutit, sinó que han parlat fort, sí, certament. I això és la llibertat, és la llibertat que hi ha en l'Església. Tot es va esdevenir «cum Petro et sub Petro», és a dir, amb la presència del Papa, que és garantia per a tots de llibertat i de fidelitat, i garantia de l'ortodòxia. I al final, amb una intervenció meua, vaig donar una lectura sintètica de l'experiència sinodal.

Per tant, els documents oficials que van sortir del Sínode són tres: el Missatge final, la Relació final i el discurs final del Papa. No n'hi ha cap altre.

La Relació final, que ha estat el punt final de tota la reflexió de les diòcesis fins aquell moment, ahir va ser publicada i s'ha enviat a les conferències episcopals, que la

discutiran de cara a la propera Assemblea, que serà Ordinària, a l'octubre de 2015. Dic que ahir va ser publicada —ja estava publicada, de fet—, però ahir es va publicar amb preguntes adreçades a les conferències episcopals i així esdevé Lineamenta del proper Sínode.

Cal saber que el Sínode no és un parlament, és la representació d'aquesta Església, d'aquesta Església, d'aquesta Església... No, no és això. És una representació, sí, però l'estructura no és parlamentària, és totalment diferent. El Sínode és un espai protegit a fi que l'Esperit pugui treballar; no hi ha enfrontament entre partits, com en un Parlament, on està permès, sinó un enfrontament entre els Bisbes, que es va produir després d'un llarg treball de preparació i que continuarà en un altre treball, per al bé de les famílies, de l'Església i de la societat. És un procés, és el camí sinodal normal. Ara aquesta Relatio torna a les Esglésies particulars, on continua el treball de pregària, reflexió i discussió fraternal a fi de preparar la propera Assemblea. Això és el Sínode dels Bisbes. L'encomanem a la protecció de la Mare de Déu, mare nostra. Que ella ens ajudi a seguir la voluntat de Déu a l'hora de prendre les decisions pastorals que ajudin més i millor la família. Us demano que acompanyeu aquesta ruta sinodal fins al proper Sínode amb la pregària. Que el Senyor ens illumini, ens faci caminar vers la maduresa d'allò que, com a Sínode, hem de dir a tota l'Església. I per això és important la vostra pregària.

NATZARET

17 de desembre de 2014

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

El Sínode dels Bisbes sobre la Família, celebrat recentment, ha estat la primera etapa d'un camí que es conclourà el proper octubre amb la celebració d'una altra Assemblea sobre el tema «Vocació i missió de la família en l'Església i en el món». La pregària i la reflexió que han d'acompanyar aquest camí comprèn tot el poble de Déu. Voldria que les meditacions habituals de les audiències del dimecres s'insereixin en aquest camí comú. Per això vaig decidir reflexionar amb vosaltres, en aquest any, sobre la família, aquest gran regal que el Senyor ha fet al món des del principi, quan va donar a Adam i a Eva la missió de multiplicar-se i omplir la terra (cf. Gn 1,28), aquell do que Jesús va confirmar i segellar en el seu Evangeli.

La proximitat del Nadal encén sobre aquest misteri una gran llum. L'encarnació del Fill de Déu obre un nou inici en la història universal de l'home i de la dona. I aquest nou inici s'esdevé en el si d'una família, a Natzaret. Jesús neix en una família. Podia venir de manera espectacular, o com un guerrer, un emperador... No, no: ve com un fill de família, en una família. Això és important: veure en el pessebre aquesta escena tan bonica.

Déu va triar néixer en una família humana, que va formar ell mateix. La va formar en un poblet perdut de la perifèria de l'Imperi Romà. No a Roma, que era la capital de l'Imperi, no en una gran ciutat, sinó a la perifèria gairebé invisible, fins i tot gairebé mar-

ginal. Ho recorden també els Evangelis, gairebé com una dita: «De Natzaret en pot sortir res de bo?» (Jn 1,46). Sovint, a molts llocs del món, nosaltres mateixos parlem així, quan sentim el nom d'algun lloc marginal d'una gran ciutat. Doncs bé, concretament allí, en aquella perifèria del gran Imperi, es va iniciar la història més santa i més bona, la de Jesús entre els homes! I allí residia aquesta família.

Jesús va romandre en aquella perifèria trenta anys. L'evangelista Lluç resumeix aquest període així: Jesús «els era obedient [a Maria i a Josep]». I algú podria dir: «Però aquest Déu que ve a salvar-nos, va perdre trenta anys allí, en aquella perifèria indecent?» Perdre trenta anys! Ell va voler això. El camí de Jesús era en aquella família. «La seva mare conservava tot això en el seu cor. Jesús creixia en edat i saviesa, i tenia el favor de Déu i dels homes» (2,51-52). No es parla de miracles ni guaricions, de predicacions — no en va fer cap en aquell temps—, de multituds que el segueixen; a Natzaret tot sembla esdevenir-se «normalment», d'acord amb els costums d'una família israelita pietosa i treballadora: treballaven, la mare cuinava, feia totes les feines de casa, planxava... totes les responsabilitats d'una mare. El pare, fuster, treballava, ensenyava l'ofici al fill. Trenta anys. «Però quina pèrdua de temps, Pare!» Els camins de Déu són misteriosos. I allò que era important allí era la família! Això no era un desastre! Eren grans sants. Maria, la dona més santa, immaculada, i Josep, l'home just... La família.

Sens dubte ens entendrirà la narració de la manera com Jesús adolescent iniciava les relacions amb la comunitat religiosa i els deures de la vida social; el coneixement de com de jove treballava amb Josep; i després la seva manera de participar en l'escolta de les Escriptures, en la pregària dels salms i en tants altres costums de la vida quotidiana. Els Evangelis, en la seva sobrietat, no fan gaire referència a l'adolescència de Jesús i deixen aquesta comesa a la nostra meditació afectuosa. L'art, la literatura, la música... han recorregut aquest camí de la imaginació. Certament, no ens és difícil imaginar què podrien aprendre els pares de la dedicació de Maria per aquell Fill! I quants ensenyaments podrien treure els pares de l'exemple de Josep, home just, que va dedicar la vida a sostenir i defensar l'infant i l'esposa —la seva família— en els moments difícils! I no cal dir quants nois podrien ser encoratjats per Jesús adolescent a comprendre la necessitat i la bellesa de conrear la vocació més profunda, i de somniar en gran! I Jesús va conrear en aquells trenta anys la seva vocació, per a la qual el Pare l'havia enviat. I Jesús mai, en aquell temps, no es va descoratjar, sinó que va créixer en valentia per tirar endavant en la seva missió.

Cada família cristiana —com ho van fer Maria i Josep— pot acollir Jesús, escoltar-lo, parlar amb ell, custodiar-lo, protegir-lo, créixer amb ell; i així millorar el món. Fem espai en el nostre cor i en els nostres dies al Senyor. Així ho van fer també Maria i Josep, i no va ser fàcil: quantes dificultats van haver de superar! No era una família falsa, no era una família irreal. La família de Natzaret ens empeny a redescobrir la vocació i la missió de la família, de cada família. I, com va succeir en aquells trenta anys a Natzaret, pot succeir també per a nosaltres: fer normal l'amor i no l'odi, fer comú l'ajut al proïsme, no la indiferència o l'enemistat. No és estrany, doncs, que Natzaret signifiqui 'aquella que vetlla', com Maria, que —diu l'Evangelí— «conservava tot això en el seu cor» (cf. Lc 2,19.51). Des de llavors, cada vegada que hi ha una família que contempla aquest mis-

teri, encara que sigui a la perifèria del món, el misteri del Fill de Déu, el misteri de Jesús que ve a salvar-nos, està en marxa. I ve per a salvar el món. I aquesta és la gran missió de la família: fer espai a Jesús que ve, acollir Jesús en la família, en la persona dels fills, del marit, de l'esposa, dels infants... Jesús és allí. Acollir-lo allí, perquè creixi espiritualment en aquella família. Que el Senyor ens doni aquesta gràcia en aquests darrers dies abans de Nadal. Gràcies.

CRIDA - PREGÀRIA

Ara, un moment de silenci, i després, amb el parenostre, voldria pregar juntament amb vosaltres per les víctimes dels actes terroristes inhumans esdevinguts dies enrere a Austràlia, al Pakistan i al Iemen. Que el Senyor aculli en la seva pau els difunts, conforti els familiars i converteixi els cors dels violents que no s'aturen ni davant els infants. Cantem el parenostre per a demanar aquesta gràcia.

